

han havde været her i 2 Aar — det er vilkaarligt, at jeg tager Tallet 2 — saa bliver han forsørgelsesberettiget saaledes, at denne Opholdskommune paa det givne Tidspunkt giver $\frac{1}{10}$ af, hvad Forsørgelsen vil koste og for hver 2 Aar til $\frac{1}{10}$ til, indtil Halvdelen, saa vil enhver af Kommunerne komme til at yde det Halve. Dernæst er der en anden Ting, som man burde raade Bod paa, og det er den, at der ude i Amtene fandt en Regulering Sted — jeg vilde helst, at Reguleringen kom fra Staten — saa at man hvert Aar sagde, hvor stor Fattigbyrden har været pr. Individ i hver Kommune, og det, som i den enkelte Kommune overskred Gjennemsnittet af, hvad den har været i samtlige Kommuner, udbetaltes af Amtsrepartitionsfonden til den Kommune, som havde ydet over Gjennemsnittet. Naar vi saa endvidere slog fast, at Kommuner, der vare overbebyrdede paa Grund af Fattigbyrden, skulde have Tilskud fra Amtsrepartitionsfonden — nu for Tiden staar der, at de kunne faae Tilskud, men det skal indrømmes, at det er meget sjældent, at de faae det — saa er jeg overbevist om, at det vilde rette en hel Del ved dette Forhold. Der er Landkommuner, der ligge nær op til Kjøbstæderne, som blive særlig daarlig tillede med Hensyn til Fattigbyrden. Arbejderklassen i Kjøbstæderne søger som oftest ud i de nærliggende Landkommuner og boer der, fordi det er billigere for den; der blive saa Børnene fødte, og dette paafører disse Landkommuner ikke alene store Byrder til Skolevæsenet, men ogsaa store Byrder til Fattigvæsenet. Saadanne Kommuner ville kunne hjælpes paa den af mig antydede Maade. Naar den ærede Forslagsstiller har ment, at der ikke vil blive en saadan Tægen efter at faae de Fattige ud af Kommunen, naar vi valgte 2 Aar i Stedet for 5 Aar som Frist for Forsørgelsesret, er jeg fuldt ud enig med de ærede Talere, der have hævdet, at han tager feil deri. Jeg tror, at naar der overhovedet vil blive Tale om Forsørgelse, vil den snarere komme, naar vi sætte 2 Aar, end naar vi have 5, og derfor er det mit Standpunkt, at kunne vi ikke faae Fødselskommunen som Forsørgelseskommune, bør vi snarere sætte et høiere Mæemaal end de 5 Aar, men det kan jo ogsaa være, at vi kunne blive staaende ved de 5 Aar. Men som sagt, Fødselskommunen holder jeg paa som den rigtigste Forsørgelseskommune. I § 27 har den ærede Forslagsstiller gjort en Forandring, som jeg billiger, med Hensyn til Omkostningerne til Trængende, hvis Forsørgelsessted ikke er til at finde. I det tidligere Forslag stod, at ^{3/4}

af disse Omkostninger skulle bæres af Amtsrepartitionsfonden. Jeg mener, at de helt bør gaa over til Amtsrepartitionsfonden. Dette nemlig, at en Kommune, der maasse har haft et Individ i 14 Dage og saa kommer til at yde den første Hjælp, i Virkeligheden skal give $\frac{1}{4}$ af Omkostningerne, er for haardt; jeg mener, at det Rigtigste vilde være at lade det Hele blive fælles for Amtet, saa at kun Amtsrepartitionsfonden bærer Byrden, og jeg er altsaa enig med den ærede Forslagsstiller i, hvad der her er foreslaaet. I § 30 har den ærede Forslagsstiller gjort en lille Tilføielse. Paragrafen handler om Anbringelse af de Fattige paa de forskjellige Forsørgelsesanstalter, og der er da sagt, at de Uværdige maa ikke bringes sammen med de Værdige, et Spørgsmaal, jeg senere skal komme ind paa; men saa er der føiet til, at i Nødstilfælde kan en Uværdig anbringes paa en saadan Anstalt, naturligvis imod, at han er affpærret fra de Andre. Jeg tror, at dette er rigtigt. Nød byrder jo alle Love, og jeg billiger, at det staar til Raadighed for Bestyrelserne at gjøre Brug af denne foreløbige Anbringelsesmaade. Der er en 2—3 Smaaseil i Henvisningerne til de forskjellige Paragrafer — Formen fra det tidligere Forslag er her, kunde man sige, fulgt vel strengt — som ved Henvisningerne i § 41, men det er naturligvis Noget, som man sagtens kan faae rettet. Derimod holder jeg ikke af en lille Bestemmelse, der er indkommen i § 49, som handler om den Frihed, en forsørgt Fattig har til at forlade Kommunen eller gaa bort fra den Anstalt, hvori han er anbragt. Der stod i det forrige Forslag, at han skulde have Samtykke dertil, men det har ikke været den ærede Forslagsstiller nok, han har villet have, at saadanne Fattige skulle komme op og gjøre Rede for, hvor de vilde hen o. s. v. Det er imidlertid vel Noget, som følger af sig selv. Den vedkommende Fattigbestyrer vil nok sige til den Paagjældende: Hvor skal Du hen? saa det synes mig overflødig at sætte dette ind i Loven. § 51 handler om, hvilke Kommuner det er, der have Ret til at forlange de Trængende hjemsendte. Medens det tidligere Forslag holdt paa, at saavel Opholds- som Forsørgelseskommunen kunde gjøre et saadant Krav gjældende, har den ærede Forslagsstiller ment, at det skulde indskrænktes til Forsørgelseskommunen. Det kan jeg ikke indse er rigtigt. Efter den Praxis, jeg har haft som Sogneraadformand, har jeg erfaret, at det mange Gange har været Forsørgelseskommunerne, som have været altsor stædige med at tage deres Fattige hjem, for Resten til stort Tab